

næst kommer man i Bilag 2 over til Indtægtsrestancerne, og i Bilag 3 til Udgiftsrestancerne. Som den ærede Ordfører vil se, ere disse ofte meget betydelige, idet Indtægtsrestancerne den 31te Marts 1874 udgjorde et Beløb af over 2,000,000 Kr. Der gjøres dernæst i det Enkelte Rede for, hvorledes disse Summer nærmere ere at behandle, og hvilke Forandringer de ere undergaaede i Aarets Løb, og dernæst kommer en Bemærkning, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa, den nemlig: „Derimod er af de i nærværende Regnskab anførte til Indtægt forfaldne og beordrede Beløb forblevet Restance“ ikke mindre end 1,717,000 Kr. Naar dette læses opmærksomt, vil den ærede Ordfører se, at det ikke er de virkelig indbetalte Beløb, der ere opførte til Indtægt, men de forfaldne og til Indtægt beordrede. Dersom man paa samme Tid vil kaste et Blik paa Udgiftsrestancerne, vil man finde, at der er en tilsvarende Post der, hvor det hedder: „Derimod er af de i nærværende Regnskab anførte, til Udgift anviste Beløb forblevet Restancer“ 431,000 Kr. Denne uregte Regnskabform gaar altsaa igennem hele vort Statsregnskab som en sort Raad, og der findes nøjagtige Opgjørelser derom i Statsregnskabets, hvoraf det vil ses, at disse Indtægts- og Udgiftsrestancer have et betydeligt Omfang. Vil man altsaa ivre imod Brugen af en Udgiftsrestancekonto, skal man ikke gjøre det paa en lille Post under et ganske underordnet Budget, men man skal tage fat paa Sagen i dens store Forhold; man skal da tage fat paa Statsregnskabets, og man maa da undersøge, om den Postering, som her er fulgt, er rigtig eller ikke, og angive de Midler, hvorved den lader sig rette. Jeg tror ikke, at denne Opgave er ganske let, men jeg skal med Glæde imøde se den ærede Ordførers nærmere Udtalelse derom.

Krigs- og Marineministeren (Saffner): Jeg beklager, at et Udebeholdende igaar forhindrede mig fra at forblive her til Mødets Slutning, som jeg hørte saaledes ikke de Udtalelser, hvormed Udvalgets meget ærede Ordfører ledsagede Bemærkningerne i Betænkningen med Hensyn til §§ 22 og 23 paa Finantsloven. Jeg vil saaledes ikke idag være istand til at udtale mig om disse Yttringer, og jeg vil derfor finde det rigtigt heller ikke at udtale mig videre om, hvad der er udtalt i selve Udvalgets Betænkning, men udsætte dette til Sagens 2den Behandling, til hvilken Tid sandsynligvis den ærede Ordførers Udtalelser ville foreligge trykte. Dette gjælder naturligvis dog kun under Forudsætning af, at Diskussionen idag her i Thinget ikke skulde give mig Anledning til at tage Del i den.

Minestad: Det er kun nogle faa, men ikke aldeles uvæsentlige Punkter, i hvilke jeg har

fundet det nødvendigt særskilt at udtrykke min Afvigelse fra Udvalgets øvrige Medlemmer. Det første Punkt, hvorved jeg vil tillade mig at dvæle med et Par Ord, er Spørgsmaalet om Salget af Pantserfregatten „Danmark“. Denne Transaktion var, som de Herrer ville vide, ganske fordelagtig for Statskassen, som derved kom til at faa en lille Sum af 264,000 Kr. uden nogen- somhelst Udgift for Statskassen. Det var altsaa en ren Indtægt, og derimod har man heller ikke haft noget Videre at indvende; men der er fra Udvalgets Flertals Side opstillet den, som det forekommer mig, noget besynderlige Paastand, at det er en Feil af den vedkommende Minister, at han ikke af den herværende Mellemmand, som var den, der bragte Handelen paa Bane, betingede sig, at han selv indstod som Selvfylbnerkautionist for Betalingen af Fregatten. Jeg havde troet, at de Bemærkninger i Betænkningen, jeg har gjort derimod, vilde have været tilstrækkelige til at overbevise Udvalgets Flertal om det mindre Rimelige i den Fordring, det her har opstillet, men da den ærede Ordfører er vendt tilbage dertil, maa jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at en saadan Fordring ikke kunde have haft nogen anden Virkning, end at den hele Handel slet ikke var kommet istand, og at man altsaa ikke havde tjent de 264,000 Kr., som Staten har tjent ved denne Transaktion. Det er nemlig klart, at den Paa-gjældende, hvis den vedkommende Minister havde sagt til ham, at han som Selvfylbnerkautionist skulde indstaa for et Beløb af ikke mindre end 3,600,000 Kr., usejlsbarlig vilde have troet, at Ministeren gjorde Nar af ham, og strax have trukket sig tilbage; thi selv om han virkelig havde været, hvad jeg ikke tror, saa rig, at han skulde have et saadant Beløb som 3,600,000 Kr. til Raadighed, kan dog Enhver indse, at han ikke vilde være saa tosset at sætte dette Beløb i Bove for at tjene 10,000 Rtl. og maasse komme til at sidde inde med en Pantserfregat, som han neppe vilde faae nogen videre Forvælselse af, da den ikke egner sig til at bruges som Lystyacht, medens han ikke vilde have anden Anvendelse derfor. At det selvsølgelig ikke vilde have været til videre Nytte, selv om han var gaaet ind derpaa, da han neppe var solvent for et saadant Beløb, skal jeg blot i Forbigaaende bemærke. Ligeledes forekommer det mig meget lidet begrundet, naar Flertallet lægger Ministeren til Last, at han nøjedes med kun at lade den Vedkommende tilbagebetale Salvdelen af den Provision, som var ham betalt; thi saavidt jeg kan forstaa, havde Ministeren slet ikke Ret til at afsorte ham Noget som helst. Saavidt jeg kan forstaa, var Ustalen netop den, at han, naar Handelen var sluttet, og naar det Depositum af 20,000 Rtl., som var betinget, var indbetalt, skulde have sit Kommissionsfaktar paa 10,000 Rtl. Dette havde han betinget sig, og det synes mig, at han vel maatte have kunnet gjøre